

Renata Gavenčiaková

NEBEZPEČNÉ CHVÍLE

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Renata Gavenčiaková © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-196-9

OBSAH

1. kapitola

2. kapitola

3. kapitola

4. kapitola

5. kapitola

6. kapitola

7. kapitola

8. kapitola

9. kapitola

10. kapitola

11. kapitola

12. kapitola

13. kapitola

14. kapitola

15. kapitola

16. kapitola

Epilog

1. kapitola

Spojené státy americké, stát Kentucky, Lexington, psychiatrická klinika

„Tak co si o tom myslíte, doktorko?“ protnul ticho chraplavý hlas po-staršího muže, který byl oblečený v bílém plášti, jež běžně nosívali lékaři. „Není to úžasné?“ Rozklepanou rukou si z tváře odhrnul na první pohled řídké zrzavé vlasy a s odrazem šílenství zračícím se v jeho jasně zelených očích, zběžně pohlédl skrz průhledné sklo, za kterým se nacházel jeden z pokojů psychiatrické kliniky, pro kterou pracoval.

Doktorka Kyra Bennetová zvedla zrak od tvrdých desek, které svírala v dlaních, a s profesionalitou zakořeněnou v jejích medově hnědých očích se zaměřila nejprve na středně urostlého muže, jehož vychrtlý obličej hyzdil sadistický úsměv a následně na čtyři pacienty, kteří byli pomocí řemenů připoutáni na pojízdných lůžkách.

„Ano je to báječné, Jeffersone,“ podařilo se jí zformulovat i přes značnou nechuť, kterou k tomuhle celému tajnému projektu, jehož hlavní podstatou bylo testování nových léků na pacientech, zaujímal. Z lidí, jako byl doktor Jefferson, se jí dělalo vážně zle a nejraději by jim naplivala do obličeje, jenže to bohužel nemohla. Zkazila by tím celou půlroční akci. Nemluvě o životech pacientů, které byly v sázce.

Zastrčila si za ucho pramen středně dlouhých hnědých vlasů a s chladnou maskou nezájmu a lhostejnosti se zahleděla na čtyři mužské postavy, připoutané k lůžkům. Byli napojeni na všelijaké hadičky, jejichž účelem bylo mimo kontrolu všech životních funkcí, také zajišťování nových vzorků krve, plasmy a dalších tělesných hodnot, které ti takzvaní doktoři při testování potřebovali.

„Nemyslíte si ale, že toho mají pro dnešek už přeci jen dost? Možná bychom je měli odpojit a v testování pokračovat zase až zítra.“ Dalo jí sakra práci, aby zamaskovala obavy, které se v ní prolínaly. Člověk by řekl, že za tu dobu co pracovala pro tuto psychiatrickou kliniku, bude již dostatečně otrlá, ale tak tomu rozhodně nebylo. Stále nechápala, jak se celé klinice dařilo výzkumy prováděné na těch ubožácích držet pod pokličkou.

Však už se ale schyluje k nezvratnému konci, konci, který celou tuhle zvrácenou noční můru jednou provždy ukončí! Bylo až neskutečně děsivé, vidět na vlastní oči, jak daleko mohla zajít lidská ziskuchtivost, těsně spjatá s

bezohledností. Bolestně odvrátila oči od těch bytostí, které se provinily jen tím, že žily.

„Ale, ale... copak to slyším, doktorko? Snad k nim...“ svou špičatou bradou kývl směrem, kde se nacházeli zubožení jedinci, o kterých byla právě řeč, „... nepociťujete slitování?“ škodolibě se ušklíbl. Kyra se soustředila na střed jeho momentálního zájmu a jen taktak se jí zdařilo zadržet nervózní polknutí. Své k tomu přidala i ta nad míru neosobní vizáž celého pokoje. Kromě dotyčných pacientů v něm byly přítomné jen bílé stěny a čtyři kovové vozíky, na kterých byly poskládány skalpely a všelijaké chirurgické náčiní. Celý interiér jí připomínal jakousi úvodní scénu z hororu.

„Samozřejmě že ne, Pearce,“ použila jeho křestní jméno, což celé její větě dodalo na seriózitě. Doktor po ní ještě chvíli pátravě pokukoval, nakonec trhl hlavou do strany a došel k hlavnímu panelu, odkud mohl ovládat celé dění v pokoji.

„Jen se dívejte Kyro, dokážu vám, že ti blázni vydrží mnohem víc, než si myslíte.“ Ďábelsky se zachechtal, sáhl po páce a vpustil do těl připoutaných mužů novou várku elektrošoků. Kyra jen zděšeně zalapala po dechu a nevědomky si položila dlaň na srdce.

Elektrošoky zde patřily k oblíbeným praktikám zejména proto, že se pak pacienti nezmohli na žádný odpor a doktoři s nimi mohli manipulovat přesně tak, jak se jim jen zachtělo.

„Přestaňte! Copak nevidíte, že sotva dýchají!“ Díky tomu, že „centrála“, jak doktoři tuto druhou část pokoje určenou k pozorování pacientů nazývali, nebyla moc rozlehlá, byla u Jeffersona cobydup.

„Takže jsem se přeci jen nemýlil, doktorko, vám na nich opravdu záleží! To se mi snad jen zdá, nemyslel jsem si o vás, že jste až tak iracionální a budete preferovat ty blázny před námi!“ Zákeřný bastard! opakovala si v duchu stále dokola, natáhla dlaň a snažila se uvést stroje mimo provoz, marně.

„Zaseklo se to!“ zvolala vyděšeně a skrz průhledné sklo se zaměřila na muže, kteří se trásli v záchvatu adrenalinového šoku. „Tak mi přeci pomozte!“ zoufale se podívala na štíhlého doktora s úlisným výrazem před sebou. Ten jí ještě notnou chvíli pohled oplácel, nakonec si sám pro sebe něco zamumlal a snažil se celý cyklus zastavit, beznadějně. „Musí tu být nějaký hlavní přívod!“ začala panikařit a v návalu roztěkanosti se otáčet kolem sebe.

„Díváte se na něj!“ zachraptěl doktor a na čele se mu vyrojily první kapičky potu.

„Takhle to už dlouho nevydrží!“ razantní chůzí se rozešla ke kovovým dveřím, které představovaly jediný průchod mezi oběma částmi pokoje.

„Co to děláte?!“ zakřičel doktor, přestal se zajímat o páku a celou svou pozornost zaměřil na Kyru, která váhavě přikládala dlaň ke genetickému zámku. „Copak jste se dočista zbláznila! Nemůžete tam jít! Jsou nestabilní! Mohou vás zabít!“ zvýšil hlas, který se díky malému prostoru ještě zdvojnásobil ozvěnou.

„Zabít? Vždyť se na ně podívejte!“ poukázala na muže navlečené v bavlněných oblecích bílé barvy. „V jejich stavu se zmůžou sotva na pohnutí ruky, natož na vraždu!“ zvedla bojovně bradu a proklouzla otevřenými dveřmi.

Jefferson se k nim okamžitě rozeběhl a s pomocí číselného kódu je opětovně zamkl. Slabomyslný hlupák! Opovrhlivě se ušklíbla a opatrně rozhlédla po místnosti, ve které se nacházela. Musela přimhouřit oči, jelikož pokoj byl ozářen jen šerým světlem, tlumeně se linoucím ze stropu, který byl, stejně tak jako i stěny natřen bílou křídovou barvou. Pohledem klesla na své zdravotní boty a hned nato na šedou dlaždičkovou podlahu, ve které byly sem tam vyryty rýhy od kovových nemocničních vozíků, stojících u každého z lůžka.

Stejně tak jako ten první den kdy jí doktoři celé tohle jejich veledílo s pýchou ukazovali, i nyní se odporem celá otřásla. Mohl za to nezaměnitelný puch potu kombinovaný s dezinfekcí. Pohledem se zastavila na čtyřech ocelových lůžkách potažených bílou matrací. Podobně jako všechny pokoje i tento navzdory přítomnosti mužů působil velmi prázdným dojmem, tak neosobním.

Když ji poprvé jistý Esteban Huxley ředitel Pheonixské pobočky FBI kontaktoval a požádal o pomoc s odhalením celého tohoto zvráceného projektu, dalo jí opravdu práci zvážit odpověď. Koneckonců, v ohrožení byl i její vlastní život, kdyby se ti pomatení šílenci dozvěděli, že není tou, za kterou se vydává a do jejich kliniky pronikla, jen aby nashromáždila dostatek důkazů a všechny do jednoho je poslala do vězení, zbavili by se jí stejně tak jako pacientů, kteří při testování zemřeli.

Původně si myslela, že je Esteban jen nějaký šílenec, který pořádně neví, co říká. Další věci, které nerozuměla, bylo, proč FBI jednoduše neproklouzla do budovy sama a nechytila doktory přímo při činu. Odpovědi na tyto otázky se jí ale ovšem dostaly ještě dřív, než se na ně stačila zeptat.

FBI si nemohla dovolit riskovat životy lidí, které ti parchanti studovali. Kdyby se dostali do budovy násilím, hrozilo by, že by se klinika mohla všech dokumentů dokazujících jejich nelegální činnost stejně tak jako těch nebohých lidí, nadobro zbavit ještě předtím, než by je FBI stačila osvobodit.

FBI bylo totiž už v prvních okamžicích zcela jasné, že psychiatrická klinika určitě vlastnila nějaký záložní plán v případě infiltrace někoho zvenčí, a taky že ano. Jak měla Kyra za dobu, co zde pracovala, možnost zjistit, klinika oplývala záložním plánem v případě prozrazení jejich výzkumu. Ten plán se skládal ze speciálně navrženého hořlavého plynu, který by zaplavil pokoje, ve kterých se pacienti nacházeli. V okamžiku kdyby jím byly pokoje v dostatečné míře zahlceny, by se samovolně vznítil do obrovského požáru a nezanechal po sobě žádné stopy. Všechna těla by byla spálena na popel a dokumenty dokazující nelegální aktivitu, rovněž zničeny. FBI by tedy odešla s prázdnou a viníci by zůstali nepotrestáni. Toto všechno bylo možné i díky bohatým sponzorům, kteří kliniku neváhali dotovat za příslib zisku z finálního výzkumu, který pro ně měl představovat nalezení léku na rakovinu, AIDS, Alzheimerovu chorobu a podobné nevyléčitelné nemoci.

Kyra pohledem zalétla k zásuvce, do které vedly veškeré kabely, a se skřípajícími zuby je vytrhla. Dlaní si otřela čelo a odhrnula přerostlou ofinu. Přes obroučky svých dioptrických brýlí pohlédla na doktora, krčícího se za sklem. Tak tohle byl přesně ten důvod, proč se nakonec rozhodla Estebanovi pomoci i při riziku svého vlastního života. Už se nemohla dočkat momentu, kdy uvidí doktora Jeffersona a jemu podobné ve vězení. Byla kvalifikovaná doktorka neurochirurgie, zabývající se poruchami v mozkové tkáni, což bylo něco, co klinika nutně potřebovala. Stačilo jen, aby Esteban do jejího rejstříku trestů připsal pár přešlapů, které na základě její krutosti skončily smrtí pacientů, a zařídil, aby byla v ten pravý čas na správném místě. A tak se i stalo. Klinika ji kontaktovala hned v okamžiku, kdy se přestěhovala do Kentucky, a nabídla jí práci.

Co se to...? Polekaně se otočila a s rozšířenými očima hleděla na vysokého černovlasého muže, který vztekle zavrčel a snažil se vymanit z kožených popruhů, co ho držely připoutaného na lůžku. Kyra se při zaznění jeho nadlidského zavýtí otřásla a s klepajícíma se nohama rozeběhla ke dveřím.

„Pusťte mě ven!“ zakřičela a se zoufalým pohledem vyhledala doktorův obličej, ve kterém se odráželo až přes příliš zadostiučinění. „Tak na co čekáte! Pohněte si!“ začala pěstmi bušit do dveří, které se daly otevřít jen na základě vnějšího popudu. Snažila se nepropadat panice, ale ten řev, co se za ní ozýval, jí to zcela znemožňoval. Úplně na sobě cítila tu zlost, vznášející se v místnosti.

„Ale, ale, doktorko, to vás pro příště naučí se těch bláznů zastávat,“ promluvil do mikrofону, který byl napojený na laboratoř, Jefferson. Kyra jeho slova sotva zaregistrovala, jelikož ji zcela upoutala situace za ní. To nevypadalo vůbec dobře, sakra! Soudila, že se mužova pozornost již zcela obrátila na její osobu. Kyra jen nervózně polkla, zatímco muž přimhouřil jeho šedé oči s neuvěřitelně dlouhými řasy a ještě jednou vztekle zařval.

„Opravdu přemýšlím o tom, že bych vás tam nechal, abyste si mohla sama na vlastní kůži vyzkoušet, co za šílence je to zač,“ zamyšleně si promnul bradu.

„Víte moc dobře, že nejsou šílení! Klinika je unesla a prohlásila za blázný jen kvůli tomu, aby měla na kom experimentovat!“ zakřičela na popud adrenalinu, který se jí vlil do žil. Jefferson hned po jejích slovech zbledl a Kyra sprostě zaklela. Moc dobře si uvědomovala, že slova, která právě pronesla, neměla z jejích úst nikdy zaznít.

To, že zde klinika věznila psychicky zcela vyrovnané lidi a ne blázný, jak všem okolo tvrdila, bylo přísně tajné a vědělo o tom jen pár zakládajících doktorů včetně Jeffersona. To ale ovšem v žádném případě neomlouvalo ostatní doktory, co se celého tohoto zvráceného projektu účastnili.

„Rád jsem vás poznal, doktorko,“ zamumlal už zase zcela kamenným hlasem. Kyra sebou vylekaně škubla, když uslyšela praskání řemenů. Na zádech jí naskákal studený pot.

„Neopovažujte se, Jeffersone!“ zakřičela a špičkou boty kopla do ocele, která se ale pod tíhou jejího úderu ani nepohnula. Jefferson prudce uskočil a na jeho jinak nelítostné tváři se objevila maska zděšení. Kyra se zhluboka nadechla a po opravdu dlouhé době přemlouvání se ohlédlá přes rameno. Obrázek, co se jí naskytl, nad ní měl až takovou moc, že skoro přestala dýchat. S úzkostí se natiskla na dveře a přála si jen jediné, navždy se v nich ztratit.

„Jeffersone,“ vyšlo z jejích úst polohlasně a přitom nepřestávala zírat na mohutného muže stojícího necelé tři metry od ní. Nervózně polkla. Tak proti něčemu takovému neměla rozhodně žádnou šanci! Muž měřil tak metr osmdesát, což mu s jeho výraznými lícními kostmi, které halilo neupravené strniště vousů, a tmavými lehce vlnitými vlasy, ještě dodávalo na děsivosti. Kyra otevřela a hned nato zase zavřela pusu. Pacient přimhouřil oči a nepřestával spouštět pohled z Jeffersona.

„Nemůžete mě tu přeci jen tak nechat, Pearce!“ podařilo se jí zvýšit hlas i přes vyschlé hrdlo. Muž naproti ní si z předloktí vytáhl zbývající hadičky a odhodil je do kouta. Kyra s děsem sledovala jejich trasu a zauvažovala nad tím, jak snadné by pro něj asi tak bylo, takhle lehce odhodit i ji. Nervózně polkla a na malou chvíli sklopila víčka, když je znovu nadzvedla, zpozorovala, jak se k ní pacient začal pomalu přibližovat. Zoufale zavřískala, a aniž by si snad uvědomovala jak, donutila své nohy k pohybu ve snaze udržet si od něj co největší vzdálenost. Pacient se náhle zastavil a sjel ji zkoumavým pohledem. Kyra opravdu nechápala, jak je možné, že stále ještě dýchala.

„Nepřibližuj se!“ zaječela, když se mužovy nohy daly znovu do pohybu. Svou pozornost na malý okamžik zaměřila na průhledné sklo, aby zpozorovala Jeffersonova záda, která se hrnula pryč. Zatraceně! zaklela sama pro sebe a zaměřila se na pacientova bosá chodidla, která začala po dlážděné podlaze pleskat s tak vražednou tichostí, až se Kyře hrůzou postavily chloupky za krkem. Netrvalo jí moc dlouho, aby jí došlo, že se momentálně nacházela v obrovském průseru!

„Už ani krok!“ zakřičela znovu vyděšeně, muž nadzvedl své husté obočí, což bylo jedinou reakcí, které se jí od něj dostala. Sám o sobě vypadal jako socha bez sebemenších citů či emocí. Což ovšem ale nebylo zrovna zarážející, z toho co věděla od Estebana, tu někteří pacienti byli věznění i deset let, nebyla si jistá, zda tenhle konkrétní jedinec patřil mezi tyto případy, ale zato věděla zcela jistě, že ať by tu byl vězněn deset, či snad jen jeden rok ani trochu by to nemohlo ubrat ze zuřivosti, kterou musel cítit.

„Já nejsem ta, za kterou mě považuješ,“ pronesla tak tichým hlasem, že si na malou chvíli dokonce nebyla jistá, zda ji dotyčný slyšel, ale podle jeho hlavy kterou naklonil na stranu, tomu tak zřejmě bylo. „Nechci ti ublížit, právě naopak, jsem tu od toho, abych tobě podobným pomohla,“ uvědomila si, že pokud chce jejich malé setkání přežít ve zdraví, nejlepší cestou bude, když vyrukuje s pravdou ven. Otázkou však zůstávalo, zda jí bude věřit.

„Jsi jedna z nich,“ ozvalo se od něj poprvé. Kyra se jen zhluboka nadechla a zpracovávala jeho slova s tím hrubým podtónem a podivným akcentem.

„Nejsem! To se ti tu právě snažím vysvětlit! Chci vás odtud všechny dostat!“ vydešeně hleděla na jeho mocné tělo nadzvedávající se s každým nádechem.

„Řekla bys cokoliv, abych tě nezabil,“ poznamenal a přes tu vlnu strachu a úzkosti, kterou Kyra pociťovala, musela uznat, že jeho slova opravdu dávala logiku. Sakra! Tohle se nemělo nikdy stát! Proč jen trochu neuvažovala, když se pouštěla do něčeho tak nebezpečného, jako vstoupení do pokoje!? Žádný doktor, který měl alespoň kapku zdravého rozumu, se sem nevydal bez uspávací pistole! Tak jaksi v hloubi duše tušila, že si za vzniklou situaci mohla prakticky sama.

„To je sice pravda, ale přesto ne můj případ,“ řekla, aniž by si v prvním okamžiku vůbec uvědomila, co že to vlastně vypustila z úst. Já jsem se snad musela dočista zbláznit! nadávala si v duchu. Opravdu skvělá slova Kyro! promlouvala sama k sobě. Jestli jsi snad doteď měla nějakou šanci, nyní je nenávratně pryč! Sledovala, jak pacient sraštil obočí a ještě jednou tentokrát mnohem pomaleji ji sjel pohledem. Kyra sebou pod tím návalem pozornosti jen trhla, což muže před ní jaksepatří zaujalo, alespoň to vyčetla z jeho triumfálního úsměvu.

„Bojíš se mě?“ zcela obrátil. Kyra nasucho polkla, zase o pár kroků ustoupila a po chvilce, která mohla trvat jen pár vteřin, stejně tak jako minut, se konečně odvážíla odpovědět.

„Měla bych k tomu mít důvod?“ nervózně se zasmála. Lidé, kteří ji znali, by podle této její reakce okamžitě rozpoznali, že se nacházela v opravdu patové situaci, a měli by naprostou pravdu! Kam její paměť sahala, vždy se takto tvářila, když byla ve velkém problému, a nyní si mohla být víc než jen jistá, že byla v OPRAVDU velkém problému!

„Záleží na tom, jak se rozhodnu,“ Kyře se v návalu paniky začaly klepat prsty.

„Támhle je!“ Trhla hlavou a nahlédla za sklo, které i přesto že vypadalo velmi křehce, bylo nezlomné jako pancíř. Mohla za to nějaká sloučenina, která do něj byla vmíchaná. Pacient napodobil její reakci a s přimhouřenýma očima sledoval tři doktory v bílých pláštích, mezi nimiž se pohyboval i Jeffer-

son. „Kyro?“ uslyšela své jméno a zahleděla se na nejmladšího muže z celé trojice, Larse Eastona. Brunetův mírumilovný obličej a jasně modré oči sice vypadaly jako dokonalá ukázka ctnosti a velkorysosti, ale tak tomu rozhodně nebylo. Nejednou ho načapala v centrálách, jak si s perverzní radostí užívá utrpení pacientů.

Pohledem se střetla s chladným obličejem menšího podsaditého doktora s ocelově jiskřícíma očima, který jí dával už od prvního okamžiku, kdy se s ním setkala, jasně najevo svou nadřazenost, která k Hampsonovi neodmyslitelně patřila. Nemusela být žádný génius, aby jí došlo, co s ní doktoři měli v plánu udělat! Sakra! Nikdy si nepředstavovala, že její poslední chvíle budou vypadat zrovna takto. Svou pozornost obrátila na čtyři rozprašovače, umístěné v koutech místnosti. Křečovitě sevřela víčka. Tyto věcičky tu byly pro případ, kdyby se nějaký z pacientů vymkl kontrole. Měly tu moc laboratoř do pěti minut naplnit smrtelně jedovatým plynem. Ti prokletí bastardi zkrátka nechťeli riskovat, že by byl jejich projekt nějakým způsobem ohrožen.

„Zabijí nás, oba,“ špitla do ticha v místnosti.

„Jsi jedna z nich, neublížili by ti.“ Kyra při zaznění tohoto pro něj pravdivého faktu semkla rty do přísné linky. Kéž by tomu tak bylo, přála si ze všeho nejvíc, ale když tak vzala v potaz to, že kdyby ji nezabil plyn, s největší pravděpodobností by to udělal muž před ní, cítila se zase stejně mizerně.

„Na tom jim nezáleží,“ odpověděla mu tiše. Pacient nechápavě svraštil obočí a zaměřil se na doktory, kteří došli k hlavnímu ovládání. Kyra moc dobře věděla, co to znamená. Už to nebude moc dlouho trvat, přiznala si s podivným klidem, který zaplnil každíčkou buňku jejího těla.

„Co chtějí udělat?!“ pronikl do jejího podvědomí mužův hrubý hlas. Kyra se nepohodlně ošila, věděla, že tento podnět do jejího podvědomí zkrátka nepatřil. „Tak slyšíš mě!“ Zděšeně vyjekla, když se něco teplého dotklo jejích ramen a začalo to s nimi lomcovat. Jen co se jí podařilo probudit z jejího deliria, zírала do těch nehlubších šedých očí, které kdy spatřila. Byly tak temné, ale přitom jasné jako by přes jejich světlo mohla nahlédnout až do samého nitra jeho osoby.

„Co s námi chtějí udělat?“ Přes jeho rty se k ní dostalo tiché zavrčení. Kyra ukázala rozklepaným prstem na rozprašovače, které na ně číhaly ze stropu. Pacient hlavou okamžitě pohnul směrem, kterým naznačila, a nechápavě svraštil obočí.

„Plyn,“ řekla jen. Toto jediné slovo stačilo k tomu, aby z ní pohotově sundal ruce a rychlostí blesku se přesunul k jednomu ze tří mužů, který stále ležel na lůžku.

Kyra jeho počínání se zájmem sledovala a byla víc než jen šokovaná, když nahmatal řemeny a začal je uvolňovat. Jak si mohla všimnout, připoutaný muž měl modřiny, které hyzdily jeho zápěstí a odřené kotníky. Tvé dny jsou nenávratně sečteny, pomyslela si, svezla se na zem a zimomřivě objala pokrčená kolena.

Jen co se připoutaný pacient začal probouzet, zmateně se porozhlédl nejdřív kolem sebe a hned nato co zachytil její přítomnost, zkřivil hranatý obličej do nepřátelské grimasy. Kyra jako už několikrát za poslední dobu při vidině vši té zuřivosti, prudce zalapala po dechu.

„Uklidni se, Corbine,“ slyšela, jak k němu začal promlouvat černovlasý pacient ve snaze zaujmout jeho pozornost. „Potřebuju, aby ses soustředil, rozumíš, chlape?“

„Co se to tady děje, Shayne?“ ptal se ho a upíral na něj oči mandlového tvaru.

„Vidíš je?“ zamumlal Shayne a bradou kývl na doktory. „Chtějí nás všechny otrávit jedovatým plynem. Sice nevím jak, ale musíme se odsud dostat!“ Jakmile Kyra zaregistrovala Shayneova slova, nastražila uši a věnovala mu plnou pozornost, rovněž jako on jí. Corbin něco špitl, ale ať se snažila, jak se snažila, jeho slova zkrátka nezaznamenala.

„Počkej, pomohu ti,“ nabídl se mu. Jen co byl Corbin plně schopný pohybu, spustil nohy z lůžka a opatrně se postavil.

Kyra ho podrobila zkoumavému pohledu. Až na jeho kuriózní zelené oči, ve kterých se mu utvářely drobné tečky hnědi, to nebyl vyloženě žádný krasavec, na to měl až příliš tvrdé rysy, ale přesto z něj něco vyzařovalo. Jakási aura nadřazenosti. Na malý okamžik spočinula v jeho světle hnědých vlasech. Rovněž tak jako všem mužům v místnosti mu dosahovaly až k ramenům. Doktoři jim je stříhali jen zřídka, nikdy se totiž nezajímali, jak pacienti vypadají. Z hrdla jí unikl zoufalý křik, když si k ní Corbin začal razit cestu. Dlaněmi si zakryla obličej a byla připravena na nejhorší.

„No tak, uklidni se, nepropadej zuřivosti, vyřešíme si to s ní později, teď na to není čas,“ promlouval k němu tiše Shayne. Kyra se beznadějně roz-

hlédla kolem sebe a snažila se přijít na to, jak by se z celé téhle noční můry mohla dostat. Její mozek ale jako by snad odmítal pracovat, nebo ještě hůř, ať pracoval, jak pracoval, neexistovala žádná skulinka, díky které by dokázala z tohoto chaosu vyklouznout.

„Já se opravdu snažím, Karsone, ale jak vidíte, není to tak jednoduché, přeci jen musíme brát v potaz, že jsme nikdy nepočítali s tím, že toto řešení budeme muset použít!“ vykřikl Larse a z čela si setřel krůpěje potu.

„Co se to děje!?“ zahučel Jefferson a stejně tak jako Kyra sebou při náhlém spuštění alarmu, který se začal projevovat neřízeným houkáním, vyděšeně škubnul.

„Nějaký pacient se musel dostat ven!“ zaslechla nezřetelně zakřičet Karsona Hampsona. Dalšího z těch zvrácených zvířat, který měl na starost pravou část kliniky. Mezi personálem kolovaly pomluvy, že se velmi vyžíval v mučení a hnání věcí do extrému jak v soukromém, tak pracovním životě.

„Co budeme dělat!?“ vmísil se do jejich konverzace Larse a očima kmital mezi Kyrou a doktory.

Kyře se při pohledu na ty tři muže před sebou a jejich nelidskost chtělo zvracet. Tady bylo přesně vidět, jaké typy nenasytných sadistů chodily skrytě mezi námi. Na první pohled vypadali nevinně, snad i mile, ale jakmile se ocitli v soukromí svého vlastního světa, světa, kde byli bohové, měnili se na zvrácené stroje, které se přižívovaly na neštěstí a utrpení druhých. Tak tomu bylo ostatně i teď, nestarali se o její život, právě naopak, měli v plánu se jí bez mrknutí oka zbavit.

„Budeme je tu muset nechat a zjistit, co se stalo,“ reagoval na Larseova slova Hampsona a bez zaváhání se vydal ven z centrály.

„No tak, klid, všechno bude v pořádku,“ začal se prostorem opětovně linout Shayneův konejšivý hlas. Kyra zbystřila pozornost a pohledem zalétla k rusovlasému pacientovi, kterého se Shayne pokoušel uklidnit. Muž si její přítomnosti zřejmě též všiml, alespoň to soudila z toho, jak stáhl rty do tenké linky a ukazováčkem namířil na její osobu.

„Co tady dělá ona! Je jednou z nich!“ zavrčel, uvolněnou dlaní si protřel pihovatý obličej a upíral na ni nenávistné průzračně hnědé oči, které se ještě zvýraznily důsledkem jeho špičatého nosu. „Pust mě, Shayne!“ snažil se uvolnit předloktí, které bylo stále uvězněno v kožených poutech, a soudě

ze vzteku, který z něj vyzařoval, se chtěl rozeběhnout jejím směrem. Z krku jí uniklo vyděšené zájknutí, které samozřejmě dotyčnému pacientovi neušlo, právě naopak, hned se na něj naladil. „A bude ještě hůř! Zařídím, aby tvé úpění bylo oprávněné!“ sliboval hrozivě.

„Ne tak rychle, Adriane,“ vložil se do jeho řeči Shayne. Adrian se na něj zmateně otočil a vycenil ukázkově rovné zuby.

„To snad nemyslíš vážně! Musíme se jim pomstít! Copak jsi už zapomněl, co všechno nám udělali! Drželi nás tu zavřené jako krysy a nepřestávali na nás experimentovat!“ Kyra pod tíhou těchto pravdivých informací lítostně sklopila víčka. Je úplně jedno, co poví, stejně ji zabijí.

„Samozřejmě, že jsem na to nezapomněl, to se snad ani nedá, ale přesto, ta žena řekla něco, co zvedlo můj zájem,“ sdělil mu. Kyra jen zmateně nadzvedla hlavu a přemýšlivě zkrabatila obočí. Co jsem řekla? nešlo jí na rozum a snažila se přijít na podnět, který muže podle jeho slov zaujal.

„Co přesně?“ vyplivl Adrian a věnoval jí zase další opovrhující pohled.

„Že není jednou z nich,“ odpověděl mu. Cože? Tak její slova byla přeci jen k něčemu? Nemohla uvěřit, že tohle zabralo!

„Ale no tak! To by přeci řekl každý z těch bastardů, kdyby se nacházel ve stejné situaci co ona!“ apeloval na jeho zdravý rozum.

„Možná,“ přisvědčil Shayne, naklonil hlavu na stranu a sjel ji hodnotícím pohledem. „Ale přesto, pamatuji si ji, a když tak zabrousím v myslí, nikdy se nevyžívala v našem mučení tak jako ostatní. Právě naopak, moc dobře si vzpomínám na její tvář, zkřivenou skoro až ve zhnusené grimase. Vlastně, abych byl upřímný, nejednou jsem o její roli zde uvažoval, a to, co mi dnes řekla, by mohlo dávat smysl.“ Při dokončení jeho monologu se Kyra jen zhluboka nadechla a od doby, co zjistila, že je zavřená v jedné místnosti se čtyřmi rozzuřenými muži, kteří měli tu moc ji mrknutím oka poslat na onen svět, se cítila uvolněně ale především naživu.

„Tak co tedy navrhuješ?“ zamručel podrážděně Adrian a celou svou pozornost věnoval Shaynemu, který si přemýšlivě promnul zarostlou bradu. Aby byl upřímný, myšlení bylo něco, co se mu teď provozovalo opravdu těžce. Byl volný! Zběžně si protřel pohmožděná zápěstí. Už si ani nepamatoval, kdy naposledy stál svobodně na nohou, bez pout svírajících jeho údy, a omamných léků, které mu doktoři pravidelně vpravovali do krevního oběhu.

Nebyl si úplně jistý, kolik času uplynulo od chvíle, kdy byl zajat. Byl neustále mimo, ale podle nedávného rozhovoru dvou doktorů zjistil, že je rok 2015, což pro něj znamenalo jen jedno. Dva roky v téhle díře. Jako by to snad bylo včera, kdy se vydal do práce a namísto své každodenní rutiny ho ti sadističtí doktoři, kteří se dali označit též za jeho bývalé kolegy, složili k zemi a s teorií, že se zbláznil, zavřeli v klinice, pro kterou on sám tehdy jako psychiatr pracoval.

Už několikrát za tu dobu, co zde byl uvězněn, uvažoval nad myšlenkou, proč mu to udělali, a pokaždé došel ke stejnému závěru, nehodil se jim. Byli si moc dobře vědomi toho, že by nikdy s tím, co za jeho zády tajně vykonávali, nesouhlasil, a tak, aby jim nemohl stát v cestě, ho tu zavřeli a zařadili mezi své zkušební experimenty. Nezůstalo mu vůbec nic, svoboda, identita, vláda nad vlastním tělem. Ti bastardi mu všechno vzali! Všechna jeho lidská práva, skryté naděje, sny. Zneužili ho a udělali totálně bezmocným, ale to nejhorší, zacházeli s ním jako s nějakou použitou věcí. Věcí, na které nikdy nezáleželo a záležen nebude.

„Vnímáš mě?“ domáhal se jeho pozornosti Adrian. Shayne lehce zatřepal hlavou a vrátil se zpět do přítomnosti, ve která i přesto, že byli volní, stále ještě nebyli svobodní. To se ale už brzy změní, jestli se jim odsud tedy podaří nějak uniknout.

„Ano,“ odpověděl a pohlédl do jeho světle hnědých očí, ve kterých se zračilo tolik hořkosti jemu rovné. Se všemi třemi muži se setkal v momentě, kdy ho převezli do tohotole zatraceného testovacího zařízení. Byly to jediné osoby, s nimiž po celou tu dobu dvou let přišel do styku, když tedy nepočítal ty bezcitné doktory, kteří je každý den nepřestávali mučit stále novým testováním, po kterém se kolikrát cítili tak zle, že chtěl jen jediné, umřít. Smrt se pro ně stávala jediným reálným východiskem, řešením, které mělo tu moc držet pohromadě všechny kousičky jejich rozpadlých životů. Byl to jediný fakt, neklamná skutečnost, na kterou se mohli spolehnout.

„Tvé rozhodnutí se mi nezdá správné, měli bychom ji zabít, zbytečně nás ohrožuje,“ sdělil mu pochmurně Adrian bez sebemenší emoce či snad výčitky. Nemohl se mu ale divit, doktoři se na něm dopustili mnohých škod, daleko větších než na Corbinovi, Reubenovi a jemu samému. Vlastně, aby byl upřímný, nebyl si vůbec jistý, zda se jeho přítel přes to všechno, co mu provedli, jednoho dne vůbec dokáže přenést.

„Chápu, proč jsi zuřivý, Adriane, ale zkus chvíli přemýšlet racionálně, ano? Ona nám může pomoci, ví, jak toto zařízení funguje,“ zkonstatoval fakt, který musel být Adrianovi víc než jen jasný.

„A k čemu nám něco takového bude vůbec dobré, když nás dřív nebo později zabije plyn!“ vykřikl znenadání Corbin. Shayne na něj upřel své velké šedé oči, které se hned nato zastavily na pojízdném vozíčku. Rychlou chůzí zmařil tu rozhodující vzdálenost, která ho od něj dělila, a popadl do ruky ostrý skalpel.

Kyra zalapala po dechu, vytřeštila oči a o dva kroky ucouvla. Shayne si jejího panického stavu samozřejmě okamžitě všiml a pravil: „Neboj se, nehodlám ti ublížit, alespoň prozatím,“ vyslovil hrubým hlasem, odvrátil od ní pohled a rychlými kroky se vydal k ocelovým dveřím. „Kde to jen...“ mumlal si pro sebe a pokoušel se skrz téměř neznatelnou škvíru dveří prostrčit ostrou čepel skalpelu, s jehož pomocí by... Můj bože, ono to vážně fungovalo! Nemohl tomu uvěřit!

Tak se zdá, že se mu přeci jen ta doba, kdy zde pracoval, vyplatila. Ještě dodnes si tak živě pamatoval, jak se mu s jedním kolegou zhruba před třemi lety podařilo zamknout v jednom z pokojů tolik podobnému tomuto. Ostatní doktoři byli v tu dobu už na odchodu, a tak jim s Michaellem bylo naprosto jasné, že když se odtamtud nedostanou svou vlastní pomocí, pobudou si tam až do rána. Stejně tak jako tenkrát, i teď se na druhé straně hned několik milimetrů od rámu dveří nacházela číselná tabulka, do které se musel zadat potřebný kód, který tam ale naštěstí už vytukal ten zpropadený doktor, jenž si na pomoc přivolal ty ostatní zkurvysyny, a potvrdit čudlíkem, který se nacházel po levé straně tohoto zařízení, čudlíkem, který se mu právě díky skalpelu podařilo zmáčknout.

„Ty jsi to dokázal!“ zvolal zcela šokovaně Corbin a v němém úžasu se stejně tak jako ostatní hnál k otevírajícím se dveřím.

„Skvělá práce, příteli,“ pravil Adrian, když se dostal až k němu, a uznale ho poplácal po rameni. „A teď už jistě uznáš, že ona...“ bradou kývl na Kyru, která stále postávala uprostřed pokoje a neodvažovala se ani pohnout, „... nám je naprosto k ničemu,“ zapředel tak jaksi perverzně, sjel Kyřino tělo krutým pohledem a spokojeně si promnul ruce.

„Tak na to rovnou zapomeň, už jsem ti snad jasně řekl, že jí neublížíš,“ křečovitě zatnul čelist a střetl se s Adrianovým chladným očima.

„To mě nezajímá! Chci její krev! Rozumíš!“ Ještě víc se napjal a byl připravený se vydat k dotyčné ženě, která na ně čím dál tím víc koulila medově zbarvené oči, co se přes sklíčka jejích dioptrických brýlí ještě zvětšovaly.

Shayne opravdu nevěděl, co ho vedlo k tomu, aby tu doktorku před ostatními bránil. Možná za to mohla ta ohleduplnost, s kterou s nimi jednala, nevěděl. Což ho taky jaksepatří štválo. Až příliš živě si pamatoval každý slib o pomstě, co v zuřivosti vyřkl, každou přísahu, že je zabije, co složil. Bylo toho tak mnoho, co musel udělat, tak mnoho, ale aby se tohle všechno mohlo naplnit, potřeboval se odsud dostat, a ona, pohledem vyhledal drobnou hnědovlasou ženu s krátkým mikádem, mu k tomu pomůže. Nic jiného jí ostatně pokud chce přežít, nezbude.

„Tak se přeci vzpamatuj, Adriane! Shayne má pravdu, my ji potřebujeme v jednom kuse! Což by po tvé péči rozhodně nezůstala!“ vmísil se poprvé do rozhovoru i Reuben. Blondatý muž s blankytně modrýma očima a dlouhým plnovousem. Adrian po něm sekl otráveným pohledem.

„Opravdu vám mohu pomoci.“ Všichni se zaměřili na ten klidný ženský hlas.

„Jak se vůbec opovažuješ promluvit! Máš jediné štěstí, že tu nejsme sami, kdyby ano rozřezal bych tě na kusy a s chutí si vychutnal řev, rozléhající se po místnosti!“ zavrčel Adrian. Shayne jen křečovitě zaťal pěsti a měl co dělat, aby se na Adriana neobořil. Vážně se mu nelíbilo, co s ním ta doktorka prováděla.

„Uklidni se, Adriane! Jak řekl Shayne, může nám být k užitku!“ napomenul ho Reuben svým melodickým hlasem, který uměl vždy tak uklidnit situaci. Adrian ještě víc vycenil zuby. Kyra trhaně zalapala po dechu.

„Bojíš se mě? Je čeho!“ reagoval na její strach a ukázal ještě víc ze svých velkých zubů.

„Tak to si nemyslím.“ Jakmile Adrian zaznamenal její slova, vztekle zavrčel a rozeběhl se vstříc její osobě.

„Kašlu na to, co říkají ostatní, já tě zabiju!“ Doktorka hlasitě zaječela a vzdalujícími se kroky se od něj pokoušela udržet bezpečnou vzdálenost.

„No tak, chlape, co jsme si říkali, uklidni se! My přeci plně rozumíme tvému vzteku, ale teď na něj není prostor, musíme se odtud dostat! Rozu-

míš? To chceš přeci taky ne?!" Muži se k němu natáhli a uvězili jeho obrovské paže v pevném sevření. Adrian ještě párkrát zlostně zavrčel.

„Už je ti líp?“ zajímal se po několika minutách Reuben s rukou stále pevně obtočenou kolem jeho horní končetiny.

„Jo,“ broukl Adrian a naprosto se uklidnil.

„Dobře.“ Reubenovy oči se střetly s těmi Shayneovými a po krátké minutě ticha ho oba pustili.

„Tak, když už jsme se dostali přes tu nevraživost, co kdybychom začali pracovat na našem plánu úniku?“ navrhl Shayne.

„Já jsem jednoznačně pro,“ broukl Reuben, za ucho si zastrčil pramen blond vlasů a svou pozornost zaměřil na Adriana, který jen lehce přikývl.

„Takže,“ zamručel uvážlivě Shayne, kategoricky si založil ruce na hrudi a svůj pronikavý pohled zabodl do drobné ženy na druhé straně místnosti.

Nejednalo se o hotovou krásku, její postavu sice porovnat nedokázal, jelikož ji halil volný nemocniční plášť, ale mohl posoudit její obličej, který nevynikal příliš výraznými rysy. Tuto domněnku ještě zvýrazňovala skutečnost, že na sobě neměla ani stopu po make-upu.

„Co jsi myslela tím, že nejsi jednou z nich?“ promnul si zápěstí a nadzvedl tázavě obočí. Moc dobře si uvědomoval, že se jich bojí, své k tomu ostatně přidávala i Adrianova výbušnost.

2. kapitola

„Já... já...“ začala koktat, Shayne jen otráveně protočil oči a unaveně si promnul nos. Na tohle tu opravdu neměli čas. Za jiných okolností by si její bezbrannost sakra užíval, ale nyní se jeho hlavní prioritou stávalo dostat se ven.

„Tak jo, něco si ujasníme. Jestli dokážeš plynně odpovédět na mou otázku, v nejbližší době tě nezabiju. Je ti to jasné?“ uchýlil se k výhrůžkám, i když by opravdu nerad sevřel ruce okolo jejího útlého krčku. Doktorka jen polkla a lehce přikývla. „Na co tedy ještě čekáš? Čas běží,“ pokynul rukou a snažil se ji vybidnout k řeči.

„Jak už jsem řekla, nejsem jednou z nich. Mým úkolem je nashromáždit dostatek důkazů, které bych dopravila do rukou FBI a ta je později použila na odhalení projektu, jehož jste součástí,“ dostala ze sebe tak rychle, jak jen bylo možné. Po jejích slovech nastala minuta ticha, kterou nakonec přerušilo Adrianovo opovrhlivé odfrknutí.

„Vymýšlí si, řekla by cokoliv, aby si zachránila kůži, jenomže...“ zpříma jí pohlédl do očí, „... to se jí nepodaří!“ zahřměl prostorem znovu jeho zuřivý hlas.

„Dobře, všichni se uklidníme. To, jestli lže, si ověříme později, a pokud ano bude nést patřičné následky. Do té doby jí nikdo z nás neublíží. Je to všem jasné?“ zakročil razantně Shayne.

„Když myslíš,“ pokrčil nezaújatě rameny Adrian. „Však já jsem dost trpělivý, nevádí mi si počkat, právě naopak, o to víc pro mě bude její trest sladší,“ zapředel zkaženě. Shayne jen znuděně zkroutil rty. Nemělo cenu nic říkat, znal Adriana moc dobře na to, aby věděl, že on si bude bez ohledu na jeho slova stejně vést svou.

„Tak jo, jsem opravdu rád, že jsme si to ujasnili, a teď k mnohem důležitější věci,“ němě pohlédl do Kyřina obličeje. „Víš, jak bychom mohli otevřít tyto dveře?“ prstem poukázal na dveře, které oddělovaly centrálu, do které se mu podařilo proniknout a kterou doktoři používali k pozorování pacientů, od chodby, z níž by měli přístup prakticky po celé klinice.

„Ráda bych pomohla, jde koneckonců i o mě, ale dveře se dají otevřít pouze genetickým kódem, jenž představuje otisk dlaně,“ vysvětlovala jim okamžitě s beznadějí jasně se zračící v její tváři.

„V čem je tedy problém? Prostě tam přilož dlaň,“ nechápal její zkrušenost Corbin. Kyra nakrčila drobný nos a nechápavě přimhouřila oči.

„Jsem si víc než jen jistá, že doktor Jefferson můj otisk vymazal z databáze hned v tom okamžiku, co mě s vámi zavřel,“ poznamenala dodatečně a nešťastně zakroutila hlavou. Jak jen si přála být v úplně jiné době a na úplně jiném místě. Tak moc!

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Zkus to!“ pravil hrubým hlasem Adrian a založil si ruce na bocích. Věděl, že tak vypadal mnohem děsivěji, ženino křečovitě cuknutí mu to ostatně jen potvrzovalo. Už odjakživa vynikal rozložitou postavou, a když tak koukal na muže kolem sebe, s kterými sdílel kus svého života, musel uznat, že nejen on.

„D... obř... e,“ vykoktala Kyra a snažila se uhnout před Shayneovým pronikavým pohledem, kterým si ji nepřestával měřit už od okamžiku, co komunikovala s Adrianem. Shayne zkřivil rty do nespokojeného šklebu a ustoupil do strany, když se doktorka rozešla jeho směrem, připravena jim dokázat svou pravdu.

„Říkala jsem to,“ zamumlala téměř nezřetelně, když přiložila dlaň ke genetickému snímači, který namísto toho, aby jí umožnil projít, jen nepřijemným zvukem otisk zamítnul.

„Zatraceně!“ zaklel hlasitě Adrian, Kyra sebou polekaně škubla, a když se chtěl Shayne rozejít jeho směrem, aby ho uklidnil, vyšel z jejích rtů vyděšený skřek. Shayne zaťal pěsti, a i přesto, že neměl absolutně žádné tušení proč, se cítil ještě podrážděněji. Už od okamžiku, kdy se vymanil z pout, se v něm praly dvě stránky jeho samého. Ta jedna, která chtěla pomstu, si navýsost užívala doktorčina strachu, zatímco ta druhá si přála vymazat obavy z jejích očí.

„Dobře,“ snažil se znít vyrovnaně, ale ta doktorka ho jakýmsi způsobem zneklidňovala. Ještě jednou, a tentokrát bedlivěji, si ji prohlédl. Vypadala tak nevinně, kdyby na sto procent nevěděl, že pracovala pro kliniku, viděl by v ní jen křehkou ženu neschopnou žádného násilí.

No tak, Shayne, vzpamatuj se přeci! okřikoval se a vybavil hned několik okamžiků, kdy pod péčí těch zákeřných bastardů trpěl jako pes. Ne ona nemohla být nevinná! Zkrátka ne! Pevně sevřel čelist. Nikdo, kdo se nacházel v blízkosti těch zákeřných doktorů, nemohl být nevinný!